

Közös szavuk egy sem volt,
Így hát, dűlőre nem jutván,
Ki merre látott, szétoszolt.
Ettől fogva az öreg
– Gyanítván: jó lesz vigyázni! –
Nem mert egymaga vadászni.

Baskírból fordította és a bevezetőt írta: Buda Ferenc

Gennadij Ajgi

HAZA

(Tetőig magasló)

Robert McLeannek

*Amikor Róla szólnak vagy
Re á emlékezem – régóta és
örökkön –*

*ezt látom, éppen ezt.
Te jól tudod, miféle zajra
s gyűlölködésre válaszolok itt –
testvéri szóval.*

I

ugyanaz mindig távoli barát –

egy élten át szünetlen
magasba törni töreken keresztül
bőrömmel látva egyre több
jégcsillogást a szalmafagyban –

(mély – mint az álom – ama folyosó)

vér-árapály-dagályban

(és mintha

kézzel lökdöstem volna szét mint egy csanakban
magamban a felém úszó vérrögöket):

felhágni
feltörni a magasba a tetőig
s a töreken – a szalma-őrledéken át
kitörni a – nappalba! – farkasének-fényességbe:

szabad lelkünk láthatatlanságába – a térbe! –

s az – *Éhségbe e határtalan Ragyogásba* –

mely a Léleknél erősebb
s lelket tisztító!... –

egyszerre: minden ragyogás – kiluggatott! és
a Fagy ver
a Rettenet–Fagy
csap arcodba nyakrongy alá bundalyukakba:

s a lélekmélyi-réses-fénytörésbe! –

(hogy sírnak a házban! sírnak – világra sajtón!
mind távolabb!... napfény-acélosan!)

2

és tetté lesz
és sorssá válik
az el-nem-múlott
és múlhatatlan
lét-látás-semmivélét

a sorsom – a semmibe tartva – mégis
hogy lássam mind világosabban
mind gyorsulóbban
a megfeszített fényt a folyón túli malmon
(mely mint lehullott csillag távoli s hideg) -

s hogy magamba szívjam e széttört
meteorkőhöz hasonlatos fénynek
lényegiségét mindörökre –

amely a *mindent-megőrlő Magányé:*

(akár a napfény – országnál nagyobb)

olyan hogy tőle megsajdul az ég is! –

olyan hogy nincs többé vigasz
bőségben melyben bővelkedik a nyomor

(bőségben ál-megváltásnak és
népszerűsítésnek) –

mely mint a Fény–Éh áttetsző sugára
elmédet falja – megtisztít a fájdalomtól

3

voltam – őrledék-lét
sokáig
észre se véve!...

s felfalta
elrabolta és magába szívta
az a lényegiség nemcsak *tehetségem* – de a
világgá vert tehetség feleslegessége tudatát is –

akár valaminő alkonypír-izzás
mely bármi széthullást magába olvaszt nyomtalan! –

(hogy *téptek el?* ki ez az „én” most? –

világban-létem már mindig – *sehollét?*) –

s mégis – *azon a ragyogó magaslaton!* –

(olyan lettem – hogy – *mindeniütt* – én hordozom
a fény-lék-sebeket:

s nem szólok én – *ragyogok* a hazáról:

világnak!...
fagynak
eltűnésnek...)

4

és folytatódik – bár csak úgy – a *ragyogás*:

akárha – már utánunk volna! már a sötétség után! –

(hol emberek voltak a *fény* – ott mindig
sötétek voltak
a Lélekvesztés alkotói –

azóta – nem az ellenállás
s jog-érzetünk
anyagai vagyunk-e)... –

mind jobban felőrölve – minden!
elménkben – mint gyökérben: vágy a fény felé! –
csak a sebesség éget jeleket

5

csak emlékezetünkben létezik még – a személytelen tér
hol a farkas-szorongás: lélekhasogató ragyogással
akárha lelkünk volna – ott

... s úgy felgyorsulva hogy már lelkek sincsenek

(amott pedig – tarkószaggatóan
sírnak a házban! hegyként elhagyott –
megnevezett – hazában! vas-jegesen sírnak
mind távolabb: napfény-acélosan!...)

Baka István fordítása